

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. v právní věci žalobkyně: **K. T.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2013, č.j. MV-115518-5/SO-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 12. 2012, č.j. OAM-8908-9/TP-2012, kterým byla dle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky uvedené v § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně v žalobě nejprve v obecné rovině namítala, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Dále namítala, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, a že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu se základními zásadami, zejména s § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně měla žalobkyně za nezákonné pro jeho nepřezkoumatelnost, kterou spatřovala v neurčitosti výrokové části. Ve výrokové části totiž absentuje popis jednání či pochybení, které je žalobkyni vytýkáno a pro které byla žádost zamítnuta.

Taktéž žalobou napadené rozhodnutí žalovaného považovala za nezákonné pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Nesouhlasila s tím, že žádost byla zamítnuta z důvodu nedoložení dokladu, který by osvědčoval její postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Zdůraznila, že doložila osvědčení o státním občanství vnuka, a to jeho rodným listem a čestným prohlášením matky vnuka o sdílení společné domácnosti. Přesto správní orgány dospěly k nepředvídatelným závěrům ve věci, což považovala za projev libovůle a zneužití práva.

Žalobkyně nesouhlasila s právním posouzením § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců správními orgány. Uvedla, že správní orgány musí při výkladu výše uvedeného zákonného ustanovení přihlídnout k jeho smyslu, účelu a hledat spravedlivé řešení. Poukázala na to, že nelze tolerovat přepjatý formalismus, naopak od doslovného znění zákona je třeba se odchýlit, vyžaduje-li to jeho účel, historie jeho vzniku, systematika či základní principy právního řádu. Výklad dotčeného zákonného ustanovení provedený správními orgány označila za přepjatý formalismus, který odporuje jak zákonu o pobytu cizinců, tak judikatuře soudů např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, ze dne 16. 4. 2010 č. j. 5 As 6/2010 – 63, nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96. Nesouhlasila s tím, že správní orgány ji, tj. babičku občana EU, vyloučily z okruhu osob uvedených v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nesprávnost tohoto výkladu demonstrovala příkladem, že nevlastní prarodič či kamarádka sdílející společnou domácnost s občanem EU získají pobytové oprávnění snadněji než prarodič vlastní.

Správním orgánům vytkla nedostatečné vypořádání odvolací námítky, v níž poukazovala na dva případy, ve kterých v totožné věci správní orgány povolení k pobytu vydaly. Zdůraznila, že správní orgán je vlastní rozhodovací praxí vázán a nelze připustit situaci, aby senáty žalované rozhodovaly ve skutkově shodných věcech odlišně toliko s poukazem na své rozdílné právní názory.

Namítala, že správní orgány neposuzovaly přiměřenost zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně.

Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaná s námitkami žalobkyně nesouhlasila a považovala je za nedůvodné. Uvedla, že ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečně určitým způsobem označena žalobkyně a specifikován předmět řízení, včetně odkazů na konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců, dle kterých správní orgány rozhodovaly. Odmítla výtku neuvedení jednání žalobkyně ve výrokové části rozhodnutí, neboť žádné jednání či pochybení jí nebylo vytýkáno a tudíž nebylo ani předmětem řízení.

Shrnula, že žádost žalobkyně byla zamítnuta z důvodu, že žalobkyně nemá postavení rodinného příslušníka EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Zdůraznila, že nepochybně, že žalobkyně je babičkou občana EU. Při výkladu dotčeného zákonného ustanovení žalovaná přihlíдела k jeho smyslu a účelu, vycházela ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, včetně judikatury správních soudů, a provedený výklad nepovažovala za výraz přepjatého formalismu. Konstatovala, že § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců není zbytkovou kategorií pro osoby, které nelze považovat za rodinné příslušníky dle předchozích odstavců dotčeného zákonného ustanovení. Vztah rodinný, ve

kterém jsou například příbuzní v přímé linii, nemůže být zároveň vztahem obdobným vztahu rodinnému, který lze spatřovat například ve vztahu mezi druhem a družkou. Výklad zastávaný žalobkyní považovala žalovaná za účelový a nesprávný, přičítící se obsahu zákona, jeho smyslu a účelu. Příklad, na kterém žalobkyně demonstrovala nesprávnost výkladu, označila za nesprávný a spekulativní.

Jako nepřípustnou odmítla žalobní námitku týkající se absence rozboru přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť tato nebyla uplatněna v odvolacím řízení. Navíc ji považovala za nedůvodnou, jelikož při rozhodování dle § 87k odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemají správní orgány povinnost přiměřenost rozhodnutí posuzovat.

Shrnula, že v případě žalobkyně dospěla ke správnému závěru, přihlédla ke všem skutečnostem, které vyšly v řízení najevo, vypořádala všechny námitky žalobkyně a svým rozhodnutím neporušila zásadu legitimního očekávání.

Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

Z účasti na ústním jednání se žalovaná písemně dne 11. 4. 2017 omluvila. Ústního jednání ve věci se tak účastnila pouze právní zástupkyně žalobkyně, která setrvala na svém procesním stanovisku ve věci a zdůraznila, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č.j. 5 As 6/2010-63 bylo žalovanou nesprávně vyloženo, neboť Nejvyšší správní soud zde nedospěl k závěru, že vztah prarodiče a vnuka nelze podřadit pod § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti poukázala na odlišné rozhodnutí Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 A 130/2015. Taktéž odkázala a soudu krátkou cestou předala, rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2013 č.j. MV-58797-5/SO/sen-2013 a ze dne 23. 8. 2013 č.j. MV-76938-5/SO/sen-2013, v nichž další dva senáty žalované dospěly k opačnému právnímu posouzení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Soud z výše uvedených rozhodnutí žalované zjistil, že jimi byla zrušena rozhodnutí správních orgánů I. stupně o žádostech o povolení přechodného pobytu a věci byly vráceny správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Soud vyzval právní zástupkyni žalobkyně k předložení závěrečných meritorních rozhodnutí žalované v daných řízeních. Právní zástupkyně žalobkyně uvedla, že tato rozhodnutí nemá k dispozici, nicméně se domnívá, že také závěrečná rozhodnutí obsahují shodná právní posouzení sporného zákonného ustanovení.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 15. 5. 2012 podala žalobkyně žádost pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky o povolení k trvalému pobytu, kdy jako účel pobytu uvedla, že je rodinný příslušník. K žádosti žalobkyně přiložila mimo jiné překlad rodného listu J. T., rodného listu D. T. a kopii osvědčení ze dne 11. 7. 2005, z nichž soud zjistil, že žalobkyně je matkou J. T. a J. T. je matkou D. T., který má státní občanství České republiky. Dále žalobkyně předložila doklad o splnění podmínky ze dne 14. 5. 2012, v němž čestně prohlásila, že sdílí společnou domácnost se svou dcerou J. T. a společně uhrazují náklady na své potřeby.

O žádosti žalobkyně rozhodl správní orgán I. stupně dne 5. 12. 2012 tak, že ji zamítl dle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínek v § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ve výrokové části správní orgán I. stupně uvedl, že

projednal žádost žalobkyně ze dne 15. 5. 2012 o povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, specifikoval žalobkyni křestním jménem a příjmením, uvedl její datum narození a státní příslušnost. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců, proto posuzoval, zdali lze vztah žalobkyně a vnuka považovat za vztah obdobný rodinnému a žijí-li s vnukem ve společné domácnosti. S odkazem na § 15a odst. 3 písm. a) bod 2, 3 zákona o pobytu cizinců uvedl, že jej žalobkyně nesplňuje, jelikož není svým vnukem vyživovaná ani není závislá na jeho osobní péči a nežila s ním ve společné domácnosti ve státě, jehož je občankou. Rovněž tak konstatoval, že žalobkyně nesplňuje podmínky stanovené v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť přestože žalobkyně žije s vnukem ve společné domácnosti, nelze jejich vztah pokládat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Vysvětlil dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010 č.j. 5 As 6/2010 – 63 a dle Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, že vztah obdobný rodinnému je vztahem analogickým vztahům mezi rodinnými příslušníky, proto reálný rodinný vztah žalobkyně, tj. babičky a vnuka, nelze považovat za vztah analogický mezi rodinnými příslušníky.

Proti předmětnému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. V doplnění odvolání ze dne 25. 1. 2013 žalobkyně namítala nesprávné právní posouzení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož vztah mezi babičkou a vnukem je vztahem, který lze pod dané ustanovení podřadit. Namítala také rozpor s § 2 odst. 1 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a poukázala na dvě rozhodnutí žalované č.j. MV-77522-1/OAM-2012 a MV-74595-4/SO-2012, ve kterých mělo být v totožné věci rozhodnuto odlišně.

Součástí správního spisu je rovněž rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2012, č.j. MV-74595-4/SO-2012, ze kterého vyplývá, že žadatelce E. O. bylo vydáno povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, jelikož v řízení bylo prokázáno, že je rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je babičkou nezletilých občanů České republiky, se kterými sdílí společnou domácnost a podílí se na jejich péči.

Dne 24. 10. 2013 rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 12. 2012. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaná ztotožnila s právním posouzením věci správním orgánem I. stupně, a to že žalobkyně nesplňuje podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož není rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Zdůraznila, že žalobkyně odvozovala postavení rodinného příslušníka od svého vnuka, s jehož matkou sdílí společnou domácnost. Stručně zopakovala, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 písm. a) až d) zákona o pobytu cizinců, neboť není jeho manželkou, rodičem, dítětem mladším 21 let ani jeho nezaopatřeným přímým příbuzným. Taktéž není jeho rodinným příslušníkem dle § 15a odst. 3 písm. a) bod 1. zákona o pobytu cizinců, jelikož netvrdila a neprokázala, že by ve státě, jehož je občankou, žila s vnukem ve společné domácnosti. Taktéž není rodinným příslušníkem dle § 15a odst. 3 písm. a) bod 2. či 3. zákona o pobytu cizinců, neboť není vnukem vyživována ani není odkázána na jeho osobní péči. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č.j. 5 As 6/2010-63 uvedla, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož vztah mezi babičkou a vnukem je vztahem rodinným a nikoli vztahem obdobným rodinnému vztahu. Připustila, že v určitých případech vztah mezi babičkou a vnukem může být vztahem obdobným vztahu rodinnému, jednalo by se však o případ, kdy by

prarodič fungoval analogicky jako rodič, tj. nahrazoval by jeho roli a o vnuka by v tomto smyslu i pečoval. V dané věci však takováto situace nenastala, jelikož rodičovskou odpovědnost k vnukovi vykonává jeho matka J. T. K námitce žalobkyně týkající se porušení zásady legitimního očekávání uvedla, že právní názor nadřízeného správního orgánu je pro ni závazný pouze za podmínek dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. K poukazu na konkrétní žalobkyní předestřená rozhodnutí dodala, že rozhodnutí č.j. MV-77522-1/OAM-2012 nedohledala a rozhodnutí č.j. MV-74595-4/SO-2012 bylo vydáno ve věci povolení k přechodnému pobytu III. senátem, s jehož názorem se XI. senát žalované neztotožnil. Žalovaná tento postup nepovažovala za libovůli či projev nerovného zacházení, jelikož se žalobkyně mohla dovolávat pouze takové praxe, která je v souladu se zákonem. Závěrem žalovaná konstatovala, že ve správním řízení neshledala porušení § 68 odst. 3 a § 2 odst. 1 a 4 správního řádu.

Soudem zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitému přechodnému pobytu na území.

Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody podle § 87g nebo 87h.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Soud se neztotožnil se žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro neurčitost výrokové části. Výrok rozhodnutí správního rozhodnutí I. stupně není v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého má být ve výroku rozhodnutí uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu s rozlišením, zda se jedná o fyzické či právnické osoby, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, případně jiné údaje, potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku s tím, že

výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků, výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. Z obsahu výrokové části rozhodnutí správního rozhodnutí I. stupně splnění zákonem požadovaných náležitostí jednoznačně vyplývá. Konkrétně je z této části rozhodnutí zřejmé označení účastníků řízení, tj. žalobkyně, která je specifikována křestním jménem, příjmením a datem narození; jaký správní úřad o věci rozhodoval, tj. správní orgán I. stupně s odkazem na kompetence dané § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců; jakého předmětu řízení se rozhodnutí týká, tj. řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu ze dne 15. 5. 2012; jak danou otázku správní orgán řešil, tj. žádost byla správním orgánem I. stupně zamítnuta; podle jakého právního ustanovení správní orgán I. stupně rozhodl; tj. dle § 87k odst. 1 písm. g) ve spojení s § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Namítá-li žalobkyně, že ve výrokové části rozhodnutí absentuje popis jednání či pochybení, které je žalobkyni vytýkáno a pro které byla žádost zamítnuta, nelze této námitce přisvědčit, neboť zamítnutí žádosti nepředstavovalo sankci za pochybení či protiprávní jednání žalobkyně. Pokud by v dané věci bylo rozhodováno o správním deliktu žalobkyně, pak by výrok rozhodnutí zajisté musel obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. uvedením i jiných skutečností, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 34/2006). Soud však zdůrazňuje, že žádost žalobkyně byla zamítnuta z toho důvodu, že ve správním řízení nebylo prokázáno její tvrzení, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a ve spojení s § 87h zákona o pobytu cizinců. Žalobkyni tak nebylo žádné pochybení či protiprávní jednání vytýkáno. Soud uzavírá, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně splňuje veškeré zákonem stanovené požadavky, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak není nepřezkoumatelné pro neurčitost jeho výrokové části.

Rovněž tak soud nesdílí názor žalobkyně na nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí žalované, které spatřovala v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Soud v této souvislosti poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, a to zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13, v němž bylo uvedeno následující: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze v obecné rovině považovat zejména ta rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou jednoznačné ve vztahu k výroku. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí pak musí být založen na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19.4.1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoucím v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související“.*

Závěry citovaného rozhodnutí lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalované není v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého mají být v odůvodnění uvedeny důvody výroku

nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Soud odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na něž pro stručnost odkazuje a pouze dodává, že žalovaná v odůvodnění vypočetla listinné důkazy, které žalobkyně v řízení předložila a z nichž bylo při rozhodování ve věci vycházeno, a to rodný list a osvědčení o státním občanství vnuka žalobkyně, rodný list její dcery a čestné prohlášení o sdílení společné domácnosti žalobkyně a její dcery. S odvolací námitkou nesprávného právního posouzení § 15a zákona o pobytu cizinců se žalovaná vypořádala konkrétním způsobem na stranách 4, 5 rozhodnutí; s námitkou porušení zásady legitimního očekávání se žalovaná vypořádala na stranách 5, 6 rozhodnutí; s obecně formulovanou námitkou rozporu rozhodnutí s § 2 odst. 1 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu se vypořádala rovněž v obecné rovině na straně 6 rozhodnutí. Z odůvodnění jsou patrné závěry, které žalovaná ve vztahu k uplatněným námitkám žalobkyně zaujala a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěla. Žalovaná rovněž odkázala na konkrétní ustanovení právních předpisů, ze kterých při svém rozhodování vycházela a předložila právní úvahu, v níž podrobně posoudila postavení žalobkyně ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, přičemž jednoznačně dospěla k závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU. Navíc žalovaná svůj názor podpořila odkazem na relevantní judikaturu správních soudů. Soud tak má za to, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá jednoznačný právní názor žalované, přičemž žalovanou popsaný průběh správního řízení koresponduje s obsahem správního spisu, proto soud považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za zcela řádné, dostatečné a určité. Ve světle shora uvedeného tak námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalované neobstojí, neboť jak uvedeno výše rozhodnutí žalované splňuje veškeré zákonem stanovené obsahové požadavky. Soud k povinnosti správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit podotýká, že tuto povinnost nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpovědi na každou námitku.

Zásadní žalobní námitkou bylo nesprávné právní posouzení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců správními orgány v dané věci, neboť žalobkyně byla přesvědčena, že hodnověrným způsobem doložila, že má se svým vnukem, tj. občanem Evropské unie, trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Přičemž mezi účastníky nebylo sporu o existenci příbuzenského vztahu mezi žalobkyní (babičkou) a jejím vnukem D. T.

Soud v této souvislosti odkazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č.j. 5 As 6/2010-63, která zní: „*Vztah obdobný vztahu rodinnému [§ 15a odst. 4 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců] musí být definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je citovaný zákon v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES vymezuje. Za vztah rodinný je považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný není považován vztah bratr - sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah bratranec - sestřenice.*“. A v odůvodnění tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud podrobněji vyložil rozdílnost mezi pojmy „vztah rodinný“ a „vztah obdobný vztahu rodinnému“ následovně: „*Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že z § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nelze bez dalšího dovozovat, že se musí vždy nutně jednat pouze o vztah druh - družka. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na čl. 37 směrnice 2004/38/ES, podle kterého touto směrnicí nejsou dotčeny právní a správní předpisy členských států, které jsou pro jednotlivce příznivější. Nejvyšší správní soud připouští, že § 15*

odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze interpretovat širěji než čl. 3 bod 1. písm. b) směrnice 2004/38/ES.

Uvedené ustanovení zákona nicméně obsahuje dvě podmínky: 1) cizinec žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, 2) žije s ním ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně.

Je proto nutno zabývat se nejen tím, zda cizinec žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, ale také tím, zda lze vztah mezi nimi považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. ... Lze v této souvislosti proto akceptovat názor stěžovatele stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče - děti, prarodiče - vnuci.“

Dále soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2017, č.j. 2 Azs 273/2016 - 43, ve kterém se Nejvyšší správní soud řešil obdobnou situaci, zda vztah otec – syn je vztahem obdobným vztahu rodinnému či nikoli. Nejvyšší správní soud zde vyšel ze shora citovaného rozhodnutí a dále vyložil: „Nejvyšší správní soud se výkladem ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců [pozn. - do 31. 12. 2010 bylo obsahově shodné ustanovení situováno v § 15a odst. 4 písm. b) daného zákona] zabýval zejména v rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010 – 63, v němž uvedl, že „[v]ztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Lze v této souvislosti proto akceptovat názor stěžovatele stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče – děti, prarodiče – vnuci.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud přijal závěr, dle kterého jsou rodinnými vztahy právě vztahy rodinných příslušníků, jež odpovídají dílčím ustanovením § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z rozsudku lze dále dovodit, že takové vztahy, které formálně nejsou rodinnými vztahy dle § 15a odst. 1 uvedeného zákona, ale jsou jim svým obsahem (tedy v rovině faktické) analogické, lze kvalifikovat jako vztahy obdobné vztahům rodinným ve smyslu pojmu zavedeného ustanovením § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž v takovém případě je následně potřeba zkoumat pro účely posouzení aplikovatelnosti § 15a odst. 3 písm. b), zda byl žadatelem takto tvrzený vztah v řízení o žádosti dostatečně doložen, a případně posoudit trvalost daného vztahu a konečně i podmínku soužití žadatele s dalším účastníkem vztahu ve společné domácnosti.“ Nejvyšší správní soud k tomu dále uvedl: „Pokud stěžovatel nesouhlasí s názorem zaujatým správními orgány, že jde-li mezi žalobcem a jeho otcem o vztah rodinný, nemůže jít zároveň o „vztah obdobný vztahu rodinnému“ dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, konstatuje Nejvyšší správní soud, že touto otázkou se již na obdobném skutkovém základu zabýval ve svém (výše již citovaném) rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016 – 33. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku zabýval též otázkou, zda může být vztah cizince, jenž je synem občana Evropské unie, s jeho otcem kvalifikován jako vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V uvedeném případě vycházel Nejvyšší správní soud z ustálené judikatury, zejména pak z rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010 – 6, a dospěl k závěru, že „reálný vztah rodič – dítě (jak je tomu v případě stěžovatele) nelze považovat za vztah „obdobný“ vztahu rodinnému vymezenému v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Za takový by bylo možno považovat vztah, který by připomínal svou fakticitou vztah mezi rodičem a dítětem (nadto s ohledem na znění § 15a odst. 1 cit. zákona by muselo jít o vztah připomínající vztah mezi rodičem a dítětem mladším 21 let, neboť pouze takový rodinný vztah je vymezen v zákoně o pobytu cizinců), nikoli o

skutečný vztah otec – syn.“. Dle názoru soudu uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ žalobkyně.

Žalobkyně svou žádost odůvodnila splněním podmínek vyplývajících z ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť sdílí společnou domácnost se svým vnukem D. T., který je občanem České republiky. Ve světle shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že vztah žalobkyně – babičky s občanem EU - vnukem, je reálným vztahem prarodič – dítě, tudíž se bezesporu jedná o vztah rodinný. Žalobkyně netvrdila, že by její vztah s občanem EU připomínal svou fakticitou vztah mezi prarodičem a dítětem, navíc ze správního spisu jednoznačně vyplývá rodinný vztah žalobkyně a občana EU. Tedy, jelikož v dané věci existuje mezi žalobkyní a jejím vnukem vztah rodinný, nemůže jít zároveň mezi nimi o „vztah obdobný vztahu rodinnému“ dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Soud podotýká, že pouze vztahy obdobné vztahu rodinnému, tj. vztahy, které nejsou rodinným vztahem dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale jsou jím svým obsahem (tedy v rovině faktické) analogické, lze podřadit pod § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V těchto případech je pak následně potřeba zkoumat pro účely posouzení aplikovatelnosti § 15a odst. 3 písm. b), zda byl žadatelem takto tvrzený vztah v řízení o žádosti dostatečně doložen, a případně posoudit trvalost daného vztahu a konečně i podmínku soužití žadatele s dalším účastníkem vztahu ve společné domácnosti.

Soud se ztotožnil s právním posouzením a výkladem § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců provedeným správními orgány v žalobou napadeném rozhodnutí, nespatřuje v něm žádný přepjatý formalismus, rozpor se zákonem či judikaturou. Naopak jej má za zcela souladný s výše uvedenou bohatou a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Soud podotýká, že pokud žalobkyně z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č.j. 5 As 6/2010-63, dovozovala odlišné právní závěry, soud, jak výše uvedeno, tyto nesdílí a zastává shodné právní posouzení věci jako žalovaný a správní orgán I. stupně. Žalobkyně na podporu tvrzení o nesprávnosti právního výkladu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců odkazovala taktéž na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010 č. j. 5 As 6/2010 – 63 a na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96, v nichž se soudy podrobně zabývaly výkladovými hledisky v rámci řádné aplikace právního předpisu. Soud se s právními názory obsaženými v těchto rozhodnutích zcela ztotožňuje a má za to, že byly dodrženy rovněž při výkladu dotčeného zákonného ustanovení v žalobou napadeném rozhodnutí. Pokud právní zástupkyně žalobkyně na ústním jednání poukazovala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 7. 2016, č.j. 30 A 130/2015 – 81, v němž krajský soud zaujal shodné právní posouzení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců soud opakuje, že v dané věci bude vycházet z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, která je pro něj závazná.

Nadto soud považuje za potřebné upozornit, že správní orgány posuzovaly, zda žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU podle všech odstavců § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně však posouzení jiných odstavců dotčeného zákonného ustanovení než § 15a odst. 3 písm. b) správních orgánů, v podané žalobě nenamítala, proto se jimi soud nezabýval.

Dále žalobkyně spatřovala vadu žalobou napadeného rozhodnutí v absenci posouzení přiměřenosti zásahu předmětných rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně.

Soud v této souvislosti poukazuje na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017 č. j. 9 Azs 288/2016 – 30 „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“ Nejvyšší správní soud v bodě [24] rozsudku v obecné rovině uvedl, v jakých případech bude zapotřebí přiměřenost rozhodnutí posuzovat „*Zda je třeba u jednotlivých typů rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů zkoumat, nelze určit na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je k tomu nutno užít jiná hlediska. Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).*“ A v bodech [27] a [28] rozsudku poukázal na některé konkrétní příklady, kdy bude nutno posuzovat přiměřenost rozhodnutí: „[27] Vložení nového § 174a do zákona o pobytu cizinců bylo v Poslanecké sněmovně odůvodněno upřesněním obsahu povinnosti správního orgánu zabývat se přiměřeností zásahu vybraných rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Předkladatel v dané souvislosti zmiňoval toliko rozhodnutí o vyhoštění a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přiznání dlouhodobě pobývacího rezidenta dle čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývacími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“). V obou případech zákon o pobytu cizinců již v době před novelizací zákonem č. 427/2010 Sb., tj. ke dni 31. 12. 2010, výslovně stanovoval nutnost posoudit přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

[28] U rozhodnutí o vyhoštění to bylo stanoveno v § 119a odst. 2 a v § 120 odst. 3 (nyní jde o § 120 odst. 4). Čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES se zabývá zamítnutím přiznání právního postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tomu v českém právním řádu odpovídá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. e) do 31. 10. 2010], nebo z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie [§ 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. f) do 31. 10. 2010]. Zmíněná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je možno vydat jen „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, jak vyplývá z § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (bylo tomu tak i ke dni 31. 12. 2010).“

Soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017 č. j. 3 Azs 140/2016 – 29, v němž se Nejvyšší správní soud shodně s Krajským soudem v Hradci Králové vyslovil k posouzení hlediska přiměřenosti ve správním řízení, jehož předmětem byla žádost o povolení k přechodnému pobytu následovně: „*Poslední žalobní námitka se týkala otázky přiměřenosti rozhodnutí, kdy žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů nepřiměřeně zasahují do jeho rodinného a soukromého života. K tomu soud uvedl, že ohledně rozhodování o povolení k přechodnému pobytu dle ustanovení § 87b, ve spojení s § 87a zákona o pobytu cizinců zákonodárce nedal správnímu orgánu možnost správního uvážení a posouzení situace z hlediska přiměřenosti rozhodnutí. Dle tohoto ustanovení je žadatel o*

přechodný pobyt povinen předložit náležitosti dle § 87 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy doklad potvrzující že je rodinným příslušníkem občana EU a doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou, jde-li o nezaopatřenou osobu podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Již z uvedeného výše plyne, že při nenaplnění těchto podmínek uvedených v § 87b odst. 2, tedy pokud žadatel nepřiloží k žádosti mimo jiné doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU, nemůže mu být povolení k přechodnému pobytu uděleno. Žalobce v tomto případě nedoložil doklad, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ustanovení § 15a, nelze ho tedy považovat za příslušníka občana EU a nelze na něj vůbec vztáhnout ustanovení zákona týkající se rodinných příslušníků EU. Z toho vyplynula povinnost příslušného správního orgánu přistoupit k zamítnutí žádosti k povolení trvalého pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 15a tohoto zákona. Zákon nedává v případě nesplnění povinnosti dle ustanovení § 87b odst. 2 citovaného zákona správnímu orgánu jinou možnost postupu. Tato námitka žalobce je proto dle krajského soudu rovněž nedůvodná.“

S ohledem na výše uvedené má soud námitku žalobkyně spočívající v absenci posouzení přiměřenosti zásahu předmětných rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života v žalobou napadeném rozhodnutí za nedůvodnou, jelikož zákonná ustanovení § 87k odst. 1 písm. g) ve spojení s § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zákona o pobytu cizinců, nedávají správnímu orgánu možnost správního uvážení a posouzení situace z hlediska přiměřenosti rozhodnutí. Dle uvedených zákonných ustanovení je žadatel o trvalý pobyt povinen tvrdit a prokázat, že je rodinným příslušníkem občana EU, který měl na území ČR nepřetržitý přechodný pobyt po dobu 5 let. Jelikož se žalobkyni nepodařilo prokázat, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, nemohlo být její žádosti o povolení k trvalému pobytu vyhověno. Tedy správní orgán I. stupně správně rozhodl o zamítnutí žádosti k povolení trvalého pobytu dle § 87k odst. 1 písm. g) ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, aniž by byl povinen zkoumat přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně.

Žalobkyně dále namítala nedostatečné vypořádání její námitky týkající se porušení zásady legitimního očekávání, když správní orgány rozhodovaly v totožné věci odlišně, konkrétně žalobkyně v odvolání poukázala na dvě rozhodnutí žalované č.j. MV-77522-1/OAM-2012 a MV-74595-4/SO-2012. Soud předně konstatuje, že žalobkyně uvedená rozhodnutí v průběhu správního řízení sama nepředložila a nepředložila je ani v průběhu řízení před správním soudem. Soud tak měl k dispozici pouze rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2012, č.j. MV-74595-4/SO-2012, které je založeno ve správním spise. Druhé, žalobkyní sporované rozhodnutí se žalované nepodařilo dohledat, jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a ve správním spise není zažurnalizováno.

Dále žalobkyně, resp. její právní zástupkyně, soudu na ústním jednání přeložila rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2013 č.j. MV-58797-5/SO/sen-2013 a ze dne 23. 8. 2013 č.j. MV-76938-5/SO/sen-2013, jimiž prokazovala rozpor se zásadou legitimního očekávání v dané věci. Soud však z výše uvedených rozhodnutí žalované nevycházel, neboť zjistil, že se nejedná o konečná rozhodnutí ve správních řízeních a právní zástupkyně žalobkyně tato rozhodnutí na výzvu soudu nedodala, neboť nejsou v její dispozici.

Soud k námitce porušení zásady legitimního očekávání poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 6 Ads 88/2006 – 132, kde Nejvyšší správní soud učinil definici pojmu ustálené správní praxe následovně: „[s]právní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i

nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxi je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“.

Taktéž soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2017, č.j. 2 Azs 273/2016 – 43, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou legitimního očekávání ve skutkově obdobné věci: „*Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně vypořádal žalobní námitku porušení jeho legitimního očekávání ve správním řízení neudělením přechodného pobytu, ačkoli v jiných obdobných případech byl postup žalované diametrálně odlišný. Tato nesprávnost má dle stěžovatele spočívat v tom, že krajský soud uvedenou námitku vypořádal pouze strohým konstatováním odlišnosti stěžovatelem uváděných případů, ve kterých měla žalovaná žádostem o povolení k pobytu vyhovět. Stěžovatel tedy tvrdí, že nesprávnost vypořádání předmětné žalobní námítky spočívá ve „strohosti“, s jakou tak bylo krajským soudem učiněno. Nejvyšší správní soud k tomuto uvádí, že stručnost vypořádání žalobní námítky nevypovídá ničeho o věcné správnosti takového vypořádání. Jako případné pochybení krajského soudu v tomto směru lze uvažovat pouze nedostatečné vypořádání žalobní námítky jakožto vadu rozhodnutí zakládající jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud přitom již výše konstatoval, že napadený rozsudek neshledal nepřezkoumatelným. Proto zde pouze dodává, že stěžovatel v žalobě, stejně jako v kasační stížnosti, odkazuje na trojici správních rozhodnutí, jež identifikuje jejich číslý jednacími, a k těmto odkazům stěžovatel dále uvádí, že se zde správní orgány zabývaly žádostmi v právně i skutkově obdobných věcech, konkrétně pak otázkou sdílení společné domácnosti rodiče se zletilým dítětem. Ze spisu krajského soudu vyplývá, že stěžovatel k žalobě odkazovaná správní rozhodnutí nepřiložil. Krajský soud zamítl důkazní návrhy stěžovatele k provedení důkazu správními spisy jím odkazovaných správních rozhodnutí s tím, že pokud jde o rozhodnutí žalované č. j. MV-74595-4/SO-2012, o tomto pojednala žalovaná již v žalobou napadeném rozhodnutí, z něhož vyplývá, že se jednalo o skutkově odlišnou věc, kdy žalovaná rozhodovala ve věci žadatelky, která byla babičkou nepřetržitě se starající o tři nezletilé vnuky – občany České republiky. Krajský soud nadto konstatoval, že není vázán rozhodnutími správní orgánů. Nejvyšší správní soud částečně přisvědčuje stěžovateli v tom, že i (ve světle shora uvedené konstantní judikatorní praxe Nejvyššího správního soudu) nezákonná správní praxe může založit legitimní očekávání budoucích účastníků správních řízení. ... Vzhledem k dosud uvedenému je zřejmé, že správní praxe spočívající ve výkladu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců může být jen stěží ustálená, navíc by přitom musela být ustálená na takovém výkladu citovaného ustanovení, který zastává stěžovatel. Stěžovatel však nic podobného netvrdil, ba naopak namítal, že praxe správních orgánů je v otázce výkladu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců nejednotná. Z logiky věci, a s přihlédnutím k citovanému usnesení rozšířeného senátu, nemůže nejednotná správní praxe založit stěžovatelovo legitimní očekávání, protože se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se způsobem, jakým krajský soud předmětnou žalobní námitku stěžovatele vypořádal.“*

V dané věci soud ve světle výše uvedené judikatury konstatuje, že z jednoho žalobkyní doloženého rozhodnutí ze dne 28. 11. 2012, č.j. MV-74595-4/SO-2012, na základě kterého byl udělen přechodný pobyt žadatelce, která dovozovala své postavení rodinného příslušníka dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců od svých vnoučat, nelze dovozovat správní praxi, která by zakládala legitimní očekávání. Z doloženého rozhodnutí žalované je patrné toliko, že správní praxe týkající se výkladu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců není ustálená, neboť jednotlivé senáty správního orgánu I. stupně zastávají odlišné

právní názory. Soud má tedy i námitku porušení zásady legitimního očekávání za nedůvodnou, jelikož v dané věci se prozatím nejedná o ustálenou, jednotnou a dlouhodobou správní praxi, která by zakládala legitimní očekávání žalobkyně.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud v právním hodnocení věci neshledal žádný projev libovůle či zneužití práva, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 26. dubna 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková